

DE STER VAN NEDERLAND

1 DECEMBER 1935

No. 23

40e JAARGANG

„Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in den raad der goddeloozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters, maar zijn lust is in des Heeren wet en hij overdenkt Zijne wet dag en nacht.”
Psalm 1:1 en 2.

HUWELIJK EN HET TEHUIS

Door Oud. Stephen L. Richards van den
Raad der Twaalven

Ik geloof, dat het huwelijk de levenswet genoemd kan worden. Zeker is dit in biologischen zin waar, want geen planten- of dierenleven kan voortduren, tenzij op het beginsel van het huwelijk. Zonder bestuiving zouden de planten sterven en de oppervlakte der aarde dor en verlaten doen zijn; en vergelijkbaar zouden alle dieren sterven en er zou geen voortduren van het leven van mensch of beest zijn.

Ik kan niet begrijpen, waarom de menschen over het huwelijk als iets anders dan een wezenlijk iets zouden denken. Het heeft immer bestaan. Beide, heilige en wereldsche verslagen vermelden het als even oud als het menschengeslacht. Geen natie of volk heeft er ooit zonder geleefd. Toch zijn er velen, hoe vreemd dit ook moge klinken, die er slechts aan denken als een instelling of verdrag der gemeenschap, met verschillende formaliteitsgraden en hoofdzakelijk bestaande, zoo niet geheel en al, om aan de wispelurige grillen der contracteerende partijen te voldoen. Zulke personen moeten inderdaad slechts een bekrompen en oppervlakkig begrip aangaande de geschiedenis der menschheid en zijn plaats in het heelal hebben.

Des menschen begrip van het huwelijk zal grootendeels zijn houding jegens het huwelijk bepalen. Indien hij begrijpt, dat de

geheele wereld werkelijk voor ware liefde werd gemaakt en dat er zich tusschen en onder alle levend organisme natuurlijke verwantschap voordoet, dan zal hij weten, dat de huwelijksinstelling niet alleen een zeer groote en schoone gelegenheid omvat, doch tevens een vooraanstaanden levensplicht, de voornaamste verplichting, voor de vervulling van des menschen bestemming noodzakelijk en onmisbaar. Zelfs de mensch zonder godsdienst zou dit standpunt innemen, indien hij slechts de geschiedenis en de ontwikkeling van het geslacht begreep. Hij weet slechts door wetenschappelijke gevolgtrekkingen, dat al het beste in den mensch — en dat beteekent het beste in de wereld — slechts door het huwelijk kan worden bestendigd; dat intelligentie zelf erfelijk is, daar het slechts door het tehuis voor de beschaving kan worden bewaard.

De godsdienstige mensch echter ziet door de aannahme van het elementaire beginsel der verwantschap in haar natuurlijken aanblik verder dan het aardsche visioen en onderzoekt de instelling met een geestelijk zien. Hij weet, dat hoewel elementair en natuurlijk, ze eveneens door God werd ingesteld en dat het God's plan is voor de bestendiging, het geluk en de heerlijkheid van het geslacht. Daardoor wordt het huwelijk een goddelijke instelling, welke de wet vervult.

Is het niet merkwaardig, dat millioenen godsdienstige menschen, die het huwelijk als een goddelijke instelling hebben beschouwd, en goddelijken zegen voor hun vereeniging hebben gezocht, schijnbaar tevreden zijn geweest met het aanvaarden van een ceremonie, welke, zuiver genomen, hun niets meer kan aanbieden, tenminste voor zoover het de bestendiging der instelling betreft, dan de eenvoudige verklaring van een plaatselijk magistraat? — want toch het verdrag, dat de zich verbindende partijen onder toezicht van den burgerlijken stand aangaan, is bestemd hen te verbinden „totdat de dood hen scheidt” indien zij het zoo willen doen zijn. Ik kan me indenken, dat de christelijke menschen slechts met zulk een huwelijksceremonie tevreden zouden zijn in de veronderstelling, dat zij niet met een meer bestendigere bekend zijn.

Ik geloof, dat de meeste christenen in een leven na dit leven gelooven, en ik weet zeker, dat velen in de komende wereld op het gezelschap van man, vrouw en kinderen hopen. Hoe zouden zij met zulk een geloof en hoop een goddelijk daargestelde verzegelende macht verwelkomen, die hen niet slechts voor dit leven bindt, maar voor het eeuwige leven. Ik wilde, dat ik tot alle goede mannen en vrouwen, die elkander en hun kinderen liefhebben, zou kunnen zeggen, wat ik tot de leden van onze Kerk zeg, n.l., dat zulk een goddelijke macht heden op aarde is, dat die macht een ware huwelijksverbintenis aangaat, welke de sterfelijke instellingen te boven gaat, zoals de hemel boven de aarde is en de hoogste hoop en reinste liefde der menschheid vervult.

Joseph Smith bracht de openbaring van den Heere tot de aarde, dat „de mensch is, opdat hij vreugde moge hebben” en dat de

hoogste vreugde en heerlijkheid des menschen in zijn nageslacht en „het immer en immer doen voortleven der geslachten” zijn vervat.

Indien de profeet niets anders tot de menschelijke gedachte en filosofie had bijgedragen, zou dit alleen hem alreeds aanspraak hebben doen maken op de hoogste plaats van 's-menschen dankbaarheid en bijvalsbetuiging. Hij heeft ons te kennen gegeven, dat onze hemel weing meer is dan de bescherming van onze goede tehuizen in de eeuwigheid, waar wij allen omringd zullen zijn door hen, die wij het meest liefhebben, waar familiebanden niet meer zullen worden verbroken, waar geen droeve scheidingen meer zullen plaatshebben, waar gezinnen zonder einde van dagen werken, leeren en in aantal toenemen, alsmede in goedheid en eeuwige liefde. Dit is ons gezichtspunt aangaande de verhooging in de tegenwoordigheid van onzen Heere en Meester.

De grondslag van zulk een verheven hoop wordt gelegd door geloof, door reinheid van leven en door de verzegelende macht van het heilig Priesterschap van God. Een tehuis, op zulk een grondslag opgebouwd, is een hemel op aarde. De liefde blijft en vergaat niet. Kinderen zijn welkom. De natuurwetten, welke de wetten van God zijn, worden vervuld. Er is geen gedachte op echtscheiding of vervreemding. Het verdrag wordt voor de eeuwigheid gesloten. Er behooren meer dan twee partijen tot dit verbond, er zijn er vier: de twee, die gehuwd worden, het land en de Heere. De man en de vrouw nemen niet slechts genoegen met het liefhebben van elkander, doch zij maken een stille belofte om de geboden van God te onderhouden. Zij weten, dat het met succes nakomen van het verdrag afhangt van het onderhouden van hun belofte. Hoe moeilijk hun tijdelijke omstandigheden ook mogen zijn, zij leven voor de heerlijkheid van de toekomst, welke hen wacht. Zij weten, dat deze bij getrouwheid zal komen. Hun beschouwing hiervan helpt hen, de moeilijkheden van den dag te verdragen. Zij weten, dat wanneer hun loopbaan is geëindigd en zij *van* huis gaan, zij *naar* huis gaan, naar een waar tehuis, door hun leven en toewijding geheiligd door God zelf tot eeuwigen voortgang in vrede en liefde.

Dit glorieuze begrip houdt de Kerk van Christus het menschdom over de gansche wereld voor. Ik kon mijn medemenschen geen grooter geluk wenschen, dan dat zij zich in de beschouwing en verwezenlijking van dezen celestiaalen huwelijksstaat mochten verheugen. Indien het echter zoodanig is, dat degenen buiten de Kerk de beteekenis van deze eeuwige waarheden niet zullen aangrijpen, dan geve God, dat degenen binnen de Kerk, wier hart door het getuigenis van Jezus is aangeroerd, de voortreffelijke zegeningen niet zullen voorbijzien of verzaken, welke hun in de tempels van God onder de macht van het Heilig Priesterschap worden gegeven. Dit vraag ik nederig in den naam van Jezus Christus, amen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 1en en 2en Zondag in December.

HOOFDSTUK XV

Heere van den Sabbat

De Sabbat voor Israël kenmerkend heilig

(Vervolg)

Het gebod, om den Sabbat strikt te vieren, werd beslissend en duidelijk gemaakt in de tien geboden, temidden der helderste glorie van Sinaï door de hand van God geschreven; en het uitdrukkelijk bevel werd door voortdurende bekendmaking het volk voorgehouden.¹⁾ Het was tegen de wet, dien dag een vuur aan te maken; en het verslag maakt melding van een man, die ter dood werd gebracht, omdat hij op den zevenden dag hout gesprokkeld had.²⁾

Onder de bediening der latere profeten werden de heiligheid van den Sabbat, de beloofde zegeningen aan hen, die den dag voor zichzelf heiligden en de zonde van de Sabbat-ontheiliging in woorden van geïnspireerde kracht herhaald.³⁾ Nehemia vermaande en berispte te dien opzichte en schreef de beproeving van het volk toe aan het verbeuren van Jehova's gunst door Sabbat-ontheiliging.⁴⁾ Door den mond van Ezechiël bevestigde de Heere, dat het instellen van den Sabbat een teeken was van het verbond tusschen Hem en het volk van Israël; en met krachtige strengheid verweet Hij hen, die op dien dag geen acht sloegen.⁵⁾ Voor den afzonderlijken tak van de Israëlitische natie, welke op het westelijk halfgrond gekoloniseerd was, was het heilig houden van den Sabbat een niet minder noodzakelijke vereischte.⁶⁾

De vereischte nakoming was echter het tegenovergestelde van moeite en lasten; de Sabbat was terzijde gezet voor rust en rechtmatige vreugde en moest een dag zijn van geestelijk feest voor den Heere. Hij was niet daargesteld als een dag van onthouding; allen mochten eten, doch beiden, meesteres en dienstmaagd waren van het werk van voedselbereiding ontheven; meester noch dienstknecht mochten ploegen, graven of anderszins arbeiden; en de wekelijksche rustdag was net zoowel de weldaad voor het vee als voor hun eigenaars.

Naast den wekelijkschen Sabbat schreef de Heere in genade ook een sabbatjaar voor; in ieder zevende jaar moest het land rusten, en daardoor werd de vruchtbaarheid er van verhoogd. Na-

¹⁾ Ex. 20: 8-11; 23: 12; 31: 13-15; 34: 21; Lev. 19: 3; 23: 3; Deut. 5: 12-14.

²⁾ Ex. 35: 3; Num. 15: 32-36.

³⁾ Jes. 56: 2; 58: 13; Jer. 17: 21-24.

⁴⁾ Neh. 8: 9-12; 13: 15-22.

⁵⁾ Ezech. 20: 12-24.

⁶⁾ Boek v. Mormon Jarom 1: 5; Mosia 13: 16-19; 18: 23.

dat zeven maal zeven jaar waren voorbijgegaan, moest het vijftigste jaar geheel en al als een jubeljaar worden herdacht, gedurende welken tijd het volk van den steeds toegenomen voorraad der voorgaande jaren van overvloed moest leven en zich kon verheugen in de vrijheid, door voor elkander hypotheken en schuldbrieven teniet te verklaren, schulden kwijt te schelden en een algemeene ontheffing van lasten te verleenen — hetgeen alles in genade en gerechtigheid moest geschieden.¹⁾ De Sabbatten, door den Heere gevestigd, hetzij dagen, jaren of weken van jaren, dienden tijden van reiniging, verlossing, zegeningen, mildheid en aanbidding te zijn.

Voor de velen, die beleden de noodzakelijkheid van arbeid te beschouwen als een gedeelte van den vloek, door Adam's val veroorzaakt, was de Sabbat een dag van tijdelijk uitstel, een tijd van onthouding van werk, en een gezegende gelegenheid tot dichtere benadering tot de Tegenwoordigheid, waarvan het menschedom door zonde was uitgesloten. En voor hen, die een hooger levensinzicht hebben, en in werk beide, geluk en stoffelijken zegen zien, brengt de tijdelijke verlichting verkwikking en schenkt vernieuwden ijver voor de dagen, welke volgen.

Doch lang voor de komst van Christus was het oorspronkelijke doel van den Sabbat in Israel grootendeels veronachtzaamd; en de geest van het waarnemen er van was teniet gedaan door de last der rabbijnsche geboden en de beperkingsformaliteit.

Ten tijde van des Heeren bediening waren de fitnesses, als voorgeschreven regels aan de wet toegevoegd, bijna ontelbaar; en de aldus het volk opgelegde last was welhaast ondragelijk geworden. Onder de vele gezonde vereischten der Mozaische wet, welke de leeraars en geestelijke leiders der Joden zoodoende zoo zwaar hadden gemaakt, nam de Sabbatwaarneming in het bijzonder een vooraanstaande plaats in. De „heg”, welke zij door ongerechtigde aanmatiging openlijk rondom de wet hadden geplaatst, was vooral doornig op de plaatsen, welke te doen hadden met den Joodschen Sabbat. Zeifs nietige inbreuken op de traditioneele regels werden streng gestraft en de verschrikkelijke straf werd het volk voor oogen gehouden als een hoogste bedreiging voor de ergste ontheiliging.²⁾

Het genezen van een lamme op den Sabbat

Met deze toestanden in gedachten verwondert het ons niet, onzen Heere reeds vroeg in den loop van Zijn openbaar werk tegenover aanklachten voor Sabbatontheiliging geplaatst te zien. Een voorval, gepaard gaande met vele groote gebeurtenissen, wordt door Johannes weergegeven³⁾, wiens verslag het voorval van een zeer indrukwekkend wonder bevat. Jezus was wederom te Jeruzalem ten tijde van een

¹⁾ Lev. 25 : 10-55.

²⁾ Aanteekening 1.

³⁾ Johannes, hoofdstuk 5.

der Joodsche feesten.¹⁾ Er was een waterbad, Bethesda genaamd, nabij de schapenmarkt in de stad. Uit de beschrijving mogen wij afleiden, dat het een natuurlijke bron was; wellicht was het water rijk aan oplossende bestanddeelen of gassen of beide, hetgeen het tot wat wij heden een mineraalwaterbron noemen, maakte; want wij vernemen, dat het water genezende kracht bezat, en vele zieken kwamen zich daar baden. De watertoevoer tot de bron was niet steeds gelijk; bij tusschenpoozen steeg het water wilder omhoog en dan liep het weer tot normale hoogte terug. In vele deelen der wereld zijn heden dergelijke mineraalwaterbronnen bekend. Sommigen geloofden, dat het periodiek stijgen van het Bethesdawater het gevolg was van een bovennatuurlijke kracht; en men zeide, dat „wie dan eerst daarin kwam, na de beroering van het water, die werd gezond, van wat ziekte hij ook bevangen was." Het Bethesda-badwater was geheel of gedeeltelijk ingesloten; en er waren vijf portalen gebouwd ter beschutting van hen, die aan de bron wachtten op de beroering van het water.

Op een zekeren Sabbatdag bezocht Jezus dat water en zag vele zieken daar wachten. Onder hen bevond zich een man, die reeds acht en dertig jaar ernstig ziek was. Uit des mans toestand van hulpeloosheid mogen wij afleiden, dat zijn ziekte een verlamming was of wellicht een buitengewone soort rheumatiek; wat zijn ziekte ook was, ze was zoodanig, dat ze hem weinig kans bood, om op het juiste moment in het water te komen, want andere minder verlamden drongen hem opzij; en volgens de legenden aangaande de genezende kracht van de bron kon slechts de eerste, die na de beroering van het water daarin ging, genezing verwachten.

Jezus zag in den man een geschikt persoon voor een zegen en Hij zeide tot hem: „Wilt gij gezond worden?" De vraag was zoo eenvoudig, dat ze welhaast overbodig scheen. Natuurlijk wilde de man gezond worden en op de kleine kans, om het water op het juiste moment te kunnen bereiken, wachtte hij geduldig, doch verlangend. Er was echter een bedoeling in deze zoowel als in alle andere woorden van den Meester opgesloten. Hij had de aandacht van den man getrokken; ze was op Hem gevestigd; de vraag wekte in het hart van den lijder een hernieuwd verlangen naar de gezondheid en kracht, welke hij sinds de dagen zijner jeugd had moeten ontberen. Zijn antwoord was deerniswekkend, en openbaarde zijn algeheele hopelooze geestestoestand; hij dacht slechts aan de bekende krachten van het Bethesdawater, toen hij zeide: „Heere! ik heb geen mensch, om mij te werpen in het badwater, wanneer het water beroerd wordt; en terwijl ik kom, zoo daalt een ander vóór mij neder." Toen zeide Jezus: „Sta op, neem uw beddeken op, en wandel!" Onmiddellijk herkreëg de man zijn kracht, die bijna veertig jaar een hulpelooze invalide was geweest; hij gehoorzaamde den Meester, en nadat hij de kleine matras of

¹⁾ Aantekening 2.

stroozak, waarop hij gelegen had, had opgenomen, liep hij heen.

Hij was nog niet ver weg of de Joden, dat is te zeggen enkelen der vooraanstaande klasse, want zoo gebruikt de evangelist Johannes de uitdrukking, zagen hem zijn bed dragen; en het was Sabbatdag. Op hun geen tegenspraak duldende berisping antwoordde hij uit dankbaarheid en eerlijke eenvoudigheid van zijn hart, dat Hij, die hem had genezen, hem gezegd had zijn bed op te nemen en te loopen. De belangstelling der ondervragers was onmiddellijk van den man verlegd naar Hem, die het wonder had gewrocht; doch de vroeger lamme kon den naam van zijn Weldoener niet noemen, daar hij Jezus in de drukte uit het oog was verloren, voordat hij gelegenheid had gevonden, te vragen of te bedanken. De man, die genezen was, ging naar den tempel, mogelijk gedrongen door een verlangen, zijn dankbaarheid en vreugde in gebed te uiten. Daar vond Jezus hem, en zeide tot hem: „Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiedde.”¹⁾ De man was wellicht door zijn eigen zondige gewoonten de oorzaak zijner ziekte geweest. De Heere stelde vast, dat hij naar lichaam genoeg geleden had, en maakte aan zijn lichamelijk lijden een einde met de daaropvolgende vermaning, niet meer te zondigen.

De man ging heen en zeide tot de oversten, wie het was, die hem had gezond gemaakt. Dit kan hij gedaan hebben met een verlangen, om den Gever van zijn zegen te eeren en te verheerlijken; wij zijn niet gerechtigd, hem een onwaardig doel toe te schrijven, ofschoon hij door zijn daad het middel was, om de vervolging van zijn Heere te bewerkstelligen. Zoo intens was de haat van de priesterlijke zijde, dat de oversten een middel zochten, om Jezus ter dood te brengen, onder het schoonschijnende voorwendsel, dat Hij een Sabbatbreker was. Wij mogen wel vragen, aan welke daad zij mogelijk hadden gehoopt, Hem te kunnen beschuldigen, zelfs onder de strengste toepassing hunner wetten. Er was geen veroordeeling voor het spreken op den Sabbat; en Jezus had slechts gesproken om te genezen. Hij had het bed van den man niet gedragen, noch had Hij gepoogd, zelfs maar den lichtsten lichamelijken arbeid te verrichten. Door hun eigen uitlegging van de wet hadden zij geen aanklacht tegen Hem.

Aanteekeningen.

1. **Rabbinische vereischten betreffende Sabbatwaarneming.** Geen onderdeel van het Joodsche systeem was zoo bekend om hun buitengewone strengheid in de uiterlijke waarneming van den Sabbat als een dag van algeheele rust. De schriftgeleerden hadden uit het gebod van Mozes een ontzaglijke reeks verboden en geboden overgenomen, welke met het gemeenschaps-, persoonlijke en openbare leven te maken hadden en deze tot het uiterste van een belachelijk karikatuur uitgeplozen. De verlengde wetten beschreven zelfs het soort knopen, welke wettig op Zondag gelegd mochten worden. De kameeldrijversknoop en de zee-mansknoop waren onwettelijk en het was eveneens niet toegestaan ze

¹⁾ Zie een ander voorval, „De Ster” van 15 Oct. blz. 331-333 en 1 Nov. blz. 351-352.

te leggen of los te maken. Een knoop, welke met één hand kon worden losgemaakt, mocht dat ook worden gedaan.

Een schoen of sandaal, een door vrouwen gebruikte waternap, een wijn- of oliezak mochten worden vastgemaakt. Een emmer aan een bron mocht aan een gordel worden vastgemaakt, doch niet met een koord. Op den Sabbat een vuur aanmaken of blusschen was een groote ontheiliging van den dag, noch kon zelfs ziekte de rabbijnsche wetten breken. Het was verboden, op den Sabbat een braakmiddel te geven, een gebroken been te zetten of een ontwricht lichaamsdeel weer te zetten, ofschoon enkele rabbijnen wat ruimer in opvatting, de Sabbatwet voor datgene, wat het leven in gevaar bracht, nietig verklaarde, want de geboden waren Israël slechts gegeven opdat zij daardoor mochten leven." Innad, die op den Sabbat onder puinhoopen werd bedolven, mocht daaronder vandaan worden bevrijd, indien nog in leven; indien reeds dood, moest men hem laten liggen, totdat de Sabbat voorbij was," Geikie, *Life and Words of Christ*, hoofdstuk 38.

2. Het ongenoemde feest. Er is niet weinig discussie geweest over het feest, waarnaar in Joh. 5:1 wordt verwezen, en ten tijde waarvan Jezus de lamme aan het badwater van Bethesda genas. Vele schrijvers houden het er voor, dat het het Paaschfeest was, anderen dat het de Purimfeesten waren en een andere Joodsche herdenking. Het eenige belangrijke feit met betrekking tot de vraag is de mogelijkheid, om door dit feit, indien het te bewijzen was, iets te weten te komen aangaande de chronologische volgorde der gebeurtenissen ten tijde van het leven van onzen Heere. Er werd niet vermeld, welk feest dit was, evenmin het jaar of den tijd van het jaar, waarin het plaatshad. De waarde van het bij die gelegenheid gewrochte wonder en het als gevolg daarvan leerstellige gesprek hangt geenszins van de vaststelling van den datum af.

(Wordt vervolgd).

KERKNIEUWS

Op 22 November j.l. vierde President Heber J. Grant zijn 79en verjaardag. Deze kloekmoedige dienstknecht des Heeren, die 53 jaar geleden tot het apostelschap werd geroepen, werkt nog iederen dag ijverig aan den opbouw van het zichtbare Koninkrijk van God op aarde. In den leeftijd van 79 jaar verklaart hij, dat hij thans een betere gezondheid geniet dan 50 jaar geleden. Hij dankt zijn merkwaardige gezondheid en levenskracht aan het strikt onderhouden van het Woord der Wijsheid.

Utah-Nederlander opgeheven

Oud. Rulon S. Wells, lid van den eersten raad der Zeventigers en vice-voorzitter van het comité, belast met de uitgave der buitenlandsche nieuwsbladen in Salt Lake City, heeft bekend gemaakt, dat al deze bladen zijn opgeheven. Dit vindt zijn oorzaak in het feit, dat alle zendingen nu hun eigen tijdschriften hebben en de vraag naar bedoelde kranten de laatste jaren sterk is verminderd door de mindere emigratie. De Utah-Nederlander, één van dit aantal nieuwsbladen, zal dus niet meer worden uitgegeven. Het nummer van 6 October j.l. heeft de rij gesloten.

De 115e Stake der Kerk georganiseerd

Op Zondag, 27 October 1935, werd tijdens de driemaandelijksche conferentie der Liberty-stake, gelegen in het zuid-oostelijk gedeelte van Salt Lake City, genoemde stake gesplitst. Dit werd gedaan onder leiding en toezicht van Oud. Joseph Fielding Smith en Alonzo A. Hinkley van den Raad der Twaalven. Het nieuwe gedeelte der stake werd de naam van Bonneville-stake gegeven. Vóór de verdeling omvatte deze stake meer dan 15.100 leden. Dus „Zion blijft bloeien.”

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VOOR JONGE OGEN Bladen uit mijn Dagboek door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK XVI.

Toen nu mijn zending in mijn vaderland vervuld was, waarvan ik reeds op de eilanden gevoeld had, dat ik die moest vervullen, gevoelde ik het mijn plicht, daar weer terug te keren. Maandag 2 Juli 1838 bracht ik de laatste dag en nacht door bij mijn vader. Tegen zonsondergang maakte ik de laatste wandeling met zijn zuster. Wij wandelden langs het kanaal en hadden een mooi uitzicht op de rivier en de velden en wij spraken over de toekomst.

Na het avondgebed met mijn familie, begaf mijn vader zich ter ruste, terwijl ik nog een poos doorbracht bij mijn stiefmoeder, die mij van kindsbeen af had opgevoed. Uit ons gesprek leidden wij af, dat wij beiden de last van de macht der verwoesting hadden gevoeld, waarvan de Here ons had bevrijd. Ik sprak ook nog een tijdje met mijn zuster Eunice, de enige zuster, waarmede ik in mijn vaders familie ooit werd gezegend. Ik had haar in de Kerk gedoopt en wij stortten onze liefde, gebeden en tranen te zamen voor de troon der genade uit. Daar dit de laatste nacht was, die ik onder mijn vaders dak zou doorbrengen, terwijl ik hier op zending was, was mijn gebed „O, Here, bescherm mijn vaders huis en breng hem naar Zion!” (welk gebed werd verhoord).

Op de morgen van 3 Juli nam ik afscheid van mijn familie en vaderland en ging op weg naar Maine.

Ik kwam de 6e te Scarboro aan en op de 24e werd mijn eerste kind — een dochter — bij vader Carter thuis geboren. Wij noemden haar Sarah Emma.

Op 30 Juli verliet ik mijn vrouw en kind en ging nogmaals op weg naar de Fox-eilanden. Terwijl ik op 9 Augustus met de heiligen te North Vinal Haven vergadering hield, ontving ik een brief van Thomas B. Marsh, die toen president der Twaalf Apostelen was, waarin hij mij vertelde, dat Joseph Smith, de profeet, een openbaring had ontvangen, waarin de personen waren genoemd, die de plaats moesten innemen van hen, die gevallen waren: John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff en Willard Richards.

President Marsh voegde aan zijn brief toe : „Weet dan, broeder Woodruff, door deze, dat u bent aangesteld om de plaats van een der Twaalf Apostelen in te nemen en dat het aangenaam is door het woord des Heeren, onlangs gegeven, dat u spoedig naar Far West zult komen en op 26 April a.s. van de heiligen afscheid zult nemen om over het machtige diep naar andere landen te gaan”.

De inhoud van die brief was me reeds enkele weken daarvoor geopenbaard, doch ik had het aan niemand gezegd. Daar nu voor mij de tijd was gekomen om de eilanden te verlaten, had ik het verlangen, om al de heiligen, die wilden, met me mede naar Zion te nemen.

Er was reeds een scheiding gekomen tussen de Heiligen en hen, die het evangelie hadden verworpen en de vijanden waren zeer bitter gestemd tegen mij en het werk van God, dat ik had gevestigd. Zij bedreigden mijn leven, maar de heiligen waren gewillig mij bij te staan. Ik bracht vier dagen met het bezoeken van heiligen door, hield vergaderingen en moedigde hen aan, terwijl de duivel aan alle zijden woedde.

Ik had, terwijl ik op de eilanden was, bijna 100 menschen in de Kerk gedoopt en georganiseerd en het scheen wel, alsof ik ongeveer de helft van hen om me heen zou kunnen vergaderen, doch de duivel woedde in zulk een mate, dat er een groot aantal terugviel. De bewoners der eilanden waren niet goed op de hoogte, hoe met paarden en wagens om te gaan; in werkelijkheid wisten de meesten hunner meer van een haai dan van een paard af. Toch ging ik in gezelschap van Nathaniel Thomas, die zijn bezittingen had verkocht en geld had, naar het vasteland en kocht tien nieuwe wagens, tien stel tuig en twintig paarden. Toen ik alles voor het vertrek van de groep in orde had gebracht, liet ik de zaken verder aan broeder Thomas over en ging reeds vooruit naar Scarboro, om mijn eigen familie reisvaardig te maken. De uitrusting, welke ik voor de groep had gekocht, kostte ongeveer twee duizend dollar.

Voordat ik weg ging, beraadslaagde ik met broeder Thomas over de te volgen route en raadde hem aan, niet later dan 1 September van het vasteland te vertrekken.

Ik kwam op 19 Augustus bij vader Carter aan en wachtte met groot verlangen op het gezelschap van de eilanden, doch inplaats van 1 September kwam zij niet eerder dan 3 October aan; en toen zij arriveerde, wapperden de huiven alle in de wind.

Het duurde een gehele dag, alvorens alle huiven weer vastgespijkerd, de wagens geschilderd en allen reisvaardig waren.

(Wordt vervolgd).

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE gehouden op 11 en 12 October 1935.

Zaterdagavond 8 uur. — Zooals in de twee voorafgaande districtsconferenties geschied, werd ook te Amsterdam dien avond

besteed aan de lezing met lichtbeelden omtrent „den Geest van Tempelbouw”.

Zondagmorgen 10 uur. — Lied no. 38: „Vat moed, alles is wel” werd door alle aanwezigen als openingslied gezongen, waarna Oud. J. v. Drimmelen, werkzaam te Den Helder, gebed opzond. Het Amsterdamsche koor zong „The truth has spoken from the dust.” Door districtspresident J. Landward (onder wiens leiding de vergaderingen stonden) werd het verslag omtrent het district over het verstreken halfjaar voorgelezen. Er zijn in dit tijdvak 33 personen gedoopt en 14 kinderen ingezegend, terwijl er 5 kinderen zijn geboren en 7 personen in het huwelijk getreden. Haarlem is, na meer dan 2 jaar bij Amsterdam te zijn ingedeeld geweest, thans een zelfstandige gemeente geworden.

Na het voorstellen van kerk- en zendingsautoriteiten, welke eenparig werden ondersteund, en een inleiding van Oud. Landward voerde Oud. H. Visser, gemeentepresident van den Helder, als eerste spreker het woord en toonde aan, dat onze Heiland een voorbestaan had, doch ook alle menschen, hetgeen o.m. blijkt uit de vraag van de discipelen aan Jezus omtrent den blindgeborene. Hoe zou deze blindgeborene, anders hebben kunnen zondigen dan in het voortbestaan? Oud. R. Hut van Amsterdam verklaarde, dat Jezus immer eenvoudig was, hoewel er kracht van Hem uitging. In Johannes 13 lezen wij, hoe Jezus wil, dat wij tegenover elkander zullen staan.

Broeder A. D. Jongkees van den Helder zong een solo, waarna Br. E. Ylst, gemeentepresident van Amsterdam, aanduidde, dat het feit, dat Christus ons een hoogere wet heeft gegeven, met zich medebracht, dat op ons dan ook een hoogere verplichting rust. Ons leven gaat door het leeren doen van plichten uit.

Als laatste spreekster hoorde men van Zr. H. F. Lyon. Onze godsdienst is een practische en geen theoretische. De leuze onzer O.O.V. zegt zeer veel. Men dient voortdurend wijsheid en inspiratie te zoeken, hoe onze kinderen op te voeden. Het is niet juist, dat men eerst zijn plichten in de Kerk moet doen en daarna thuis. — Een jongen en meisje dienen in het bepalen hunner keuze voorzichtig te zijn. Het dient hun beider streven te zijn, een gelukkig tehuis te stichten. Onzen Hemelschen Vader dient bij dit alles om raad te worden gevraagd. Men moet huwen om gehuwd te blijven en het huwelijk niet door grillen weer verbreken. Ouders moeten zelf een geestelijke kracht bezitten, alvorens zij die op hun kinderen kunnen overdragen.

Als slotlied werd gezongen lied no. 76: „Verlosser van Israel”, waarna Oud. D. R. Curtis, werkzaam op het Zendingskantoor, dankzegging uitsprak.

Zondag 3 uur. — Lied no. 119: „Mijn Verlosser leeft” werd als openingslied gezongen; Oud. C. H. Esperson, districtspresident te Groningen ging voor in gebed, waarna het A'damsche

koor een avondmaalslied zong. Nadat door Oud. W. Mulder, werkzaam te Haarlem, een inleiding tot het Avondmaal was gegeven, werd het Sacrament aan de leden der Kerk bediend. Achtereenvolgens spraken daarna Br. J. Overdiek, secretaris der Amsterdamsche gemeente, Zr. Scheer, Presidente van het Z.H.V. Zendingsbestuur, Oud. L. R. Ossmen, gemeentepresident te Haarlem, en Br. Jac. Greeff, raadgever in het J.M.O.O.V. Zendingsbestuur. Allen gaven uiting aan hun dankbaarheid voor het bezit van het Evangelie en een getuigenis daarvan. Oud. J. Dieu Jr. bracht een solo ten gehoor, waarna aan alle aanwezigen de gelegenheid tot getuigenis-geven werd geboden. Men hoorde van 11 leden van Amsterdam, 3 van Haarlem, 4 van Den Helder, 1 van Alkmaar, 1 van Den Haag, 1 van Arnhem, 2 verspreide leden en 2 zendelingen, in totaal van 25 personen. Tot slot werd gezongen lied no. 26 „O, Mijn Vader”, waarna Br. G. Tielenburg van Alkmaar dankte.

Zondagavond 7 uur. — Deze laatste vergadering der conferentie werd aangevangen met het zingen van een lied door het A'damsche koor „Dochter van Zion”, waarna Br. G. Tellenkamp-Booland van Amsterdam bad. Hierna bracht een M.-Mannenkwartet van Amsterdam een lied ten gehoor. Als eerste spreker hoorde men van Br. A. D. Jongkees van den Helder. Het Priesterschap is de autoriteit, welke God den menschen op aarde heeft gegeven, om in Zijn naam te handelen en te spreken. Het is het kanaal, waardoor de woorden van God tot Zijn kinderen op deze aarde komen.

Doch niemand neme zichzelf die eer aan, dan die van God geroepen wordt gelijkerwijs als Aäron”.

Oud. J. Dieu Jr. zong een solo, waarna Oud. J. J. v. Langeveld, districts-president van Rotterdam uiteenzette, dat alles een eeuwigheidsstempel draagt en een ieder, die de hoogste heerlijkheid wil bereiken, door eeuwige beginselen heen moet gaan en deze beginselen zijn die, welke Jezus gepredikt heeft.

Na een pianosolo van Zr. W. Verstrate van Amsterdam sprak Oud. C. de Jong, gemeentepresident te Arnhem en zette uiteen, dat geloof een eeuwig beginsel is. Is er ooit een tijd geweest, dat de wereld geen predikers had? Dat de menschen hen niet wilden gelooven kunnen wij en ook Vader in den Hemel niet helpen. Indien men wilde gelooven, zou men weten, dat God werkt om verwoestingen en rampen tegen te gaan.

God is niet veranderd en Zijn machten zijn dezelfde, maar de menschen willen het niet gelooven en niet naar Zijn wetten luisteren.

Wat is er voor verschil in het innerlijke van een ouden man, aan het einde van zijn leven en een jong kind, nog aan het begin zijner levensbaan? aldus President T. E. Lyon als laatste spreker. Er woont in ons iets meer dan hetgeen wij met onze menschelijke oogen kunnen zien. Wij weten wat het leven meer

is, want de Heere heeft het ons verklaard in de *Paarl van Grootte Waarde* omtrent de verschillende intelligenties, het maken der aarde en het doel er van. God heeft voor ons een vaste loopbaan vastgesteld.

Hij heeft ons gezegd, dat er geen einde zal komen aan onze kennis en dit geeft ons moed om voort te gaan. Waarom waren Joseph Smith, Brigham Young en anderen steeds bereid om alles achter te laten en opnieuw te beginnen. Er was een grootere drijfkracht dan alleen de dingen dezer aarde. Gehoorzaamheid aan hen, die boven ons geplaatst zijn, is een der grootste noodzakelijkheden tot voortgang en sterkte.

Lied no. 48 : „De Geest Gods” werd tot slot door alle aanwezigen gezongen, waarna Br. W. N. Smits, 2e raadgever in het Amsterdamse gemeentepresidentschap, dankzegging uitsprak.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE gehouden 9 en 10 November 1935.

Zaterdagavond 8 uur. — Onder groote belangstelling van velen aanwezigen (waarvan ongeveer een derde vrienden) werd de lezing met lichtbeelden „De Geest van Tempelbouw”) gegeven.

Zondagmorgen 10 uur. — Door alle aanwezigen werd als openingslied no. 1 „O, volheid van zegen” gezongen, waarna het Rotterdamsche koor „Holiness becomes the House of the Lord” ten gehoor bracht. Door Br. A. Hartman, gemeentepresident te den Haag, werd gebeden. Het koor zong vervolgens „Sweet is Thy work”. Na een inleiding door Oud. J. J. van Langeveld, districts-president te Rotterdam, werden de autoriteiten van Kerk en Zending voorgesteld en eenparig ondersteund. Oud N. W. Kooyman, gemeentepresident te Schiedam en Oud P. D. L. Ward, senior-Ouderling te Dordrecht, kregen het woord en bespraken achtereenvolgens, dat de wereld lijdt aan de ziekte van onwetendheid, waarvan de thans heerschende wantoestanden de verschijnselen zijn. — Geloof en vertrouwen en nakoming van het eerste en groote gebod zouden de wereld in een veel beteren toestand kunnen doen geraken. Na een duet, gezongen door Oud S. en Zr T. van Dongen spraken Oud. A. Sieverts, gemeentepresident te Delft en Zr H. F. Lyon, cons. raadvrouw der vrouwenorganisaties der Zending. Door eerstgenoemde werd aangetoond, waarom voor hen, die goed doen, verhooging is, terwijl voor anderen de zonde aan de deur ligt. In al onze woorden, gedachten en handelingen dienen wij ons te beteugelen. Zr. Lyon besprak de verantwoordelijkheid der ouders jegens hun kinderen, welke veel grooter en omvattender is, dan men zich wel indenkt. Het gedrag en de handelwijze der ouders bepalen hoofdzakelijk, hoe het kind zich zal ontwikkelen. De ouders moeten eerlijk en liefdrijk tegenover elkander en hun medemenschen staan, willen zij gaarne in hun kinderen hetzelfde terugzien.

Het koor zong tot slot „Hear, oh ye heavens”, waarna Br. A. van Buuren, gemeentepresident van Overmaas, dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 3 uur. — Lied no. 55 „Wees oprecht in uwen wandel” werd als openingslied gezongen, waarna het Haagsche koor „Klokkenboodschap” ten gehoor bracht. Br. J. Borger, gemeentepresident van Rotterdam, bad. Hetzelfde koor zong vervolgens „Jesus, I my cross have taken”. Oud. S. K. Hixon gaf een inleiding tot het Avondmaal, hetwelk daarna aan de leden der Kerk werd bediend. Oud. R. J. Willey, werkzaam te Rotterdam en Zr. K. Claus van den Haag zongen een duet. Nadat Zr. T. v. Dongen, werkzaam te Rotterdam en Zr. J. Riet, opzienster in het Jeugdwerk-zendingsbestuur, hadden gesproken en door Oud. J. Dieu Jr., werkzaam te Utrecht, een solo was gezongen, werd den aanwezigen gelegenheid tot getuigenis-geven geschonken. 5 Leden van Overmaas, 1 van Delft, 4 van den Haag, 2 van Leiden, 1 van Gouda, 1 van Utrecht, 2 van Dordrecht, 2 van Amsterdam, 2 verspreide leden, 7 van Rotterdam en 6 zendelingen, in totaal dus 33 personen, maakten hiervan gebruik. Na een duet van Oud. S. van Dongen en Br. M. van Gelderen, raadgever in het J.M.O.O.V. Zendingsbestuur, zong het Haagsche koor tot slot „Gebet”, waarna Oud. L. Holt, werkzaam te Delft, dankte.

Zondagavond 7 uur. Lied no. 130 „Besteed uw tijd steeds nuttig” werd door alle aanwezigen gezongen. De gezamenlijke koren van den Haag en Rotterdam zongen vervolgens „Zendingslied”, waarna Br. J. v. d. Merwe, gemeentepresident van Dordrecht, gebed opzond. De koren zongen „Rouse, oh ye mortals”. Na een inleiding van Oud. J. J. van Langeveld, hoorde men van Oud. S. v. Dongen. De geschiedenis van David en Goliath leert ons allen een groote les. De reus is gelijk aan het leven, dat daar staat met het zwaard der zonde, terwijl men in David de uitbeelding van het mooie en goede terugvindt. Durft daarmee de wereld aan; toont het ontvangen licht. Begint in kleine dingen een voorbeeld te zijn en laat de wereld zien, wat het Evangelie voor ons beteekent. Oud. R. J. Willey zong vervolgens een solo, waarna Ouderling C. de Jong, gemeentepresident te Arnhem, verklaarde, dat de bijbel in strijd is met de leerstellingen onzer christenvrienden. Geloof alleen kan niet voldoende zijn en het is niet ons recht, de bijbelleerstellingen te verdraaien. Zooals de menschen in Noach's dagen riepen om nog in den ark te mogen komen, zoo zeker zullen velen hardnekkigen eenmaal roepen om den arke der waarheid, welke thans hier is.

President Lyon verklaarde daarna, dat het leven geen doelloos plan is. Wij allen nemen in God's plan een groote plaats in, en kunnen immer meer studeeren en ontwikkelen. Er zijn vele machtige dingen, die tot onze zaligheid medewerken. Vanuit dit stand-

punt bezien, zal de dood geen verschrikking voor ons zijn. Hoewel de levenden treuren om het heengaan van een geliefde, zijn er anderen aan de andere zijde, die zijn komst met vreugde tegemoet zien. Geloof zal in dit alles een groote rol vervullen, want in de uitspraak „Gij zijt het zout der aarde” ligt zeer veel opgesloten. Zout beteekent veel en wij als het zout der aarde hebben een groot werk voor ons. Het evangelie is een practisch iets en geldt voor iederen dag.

Nadat de koren gezamenlijk „Ontwaakt en staat op” hadden gezongen, eindigde Oud. R. D. Curtis deze vergadering met dankzegging.

God's geest werd in al deze vergaderingen in ruime mate gevoeld. De opkomst was buitengewoon groot, hetgeen blijkt uit het feit, dat de totale opkomst 289 meer bedroeg dan de voorgaande Rotterdamsche conferentie.

NIEUWS VAN DE KERK IN NEDERLAND

Huwelijksinzegening te Den Haag

In een specialen huwelijksdienst in de Haagsche zaal „Liahona” heeft President T. E. Lyon op 13 November j.l. de huwelijksceremonie voltrokken tusschen Johannes J. Koolhoven en Zuster Dirkje Cornelia van Deijl. Wij wenschen dit jonge echtpaar geluk en vreugde op hun verder levenspad en hopen, dat zij het Evangelie van Jezus Christus tot hun licht en gids zullen maken.

Plaatselijke zendelingen te Rotterdam aangesteld

Op 15 November j.l. werden de navolgende personen geroepen en voor plaatselijk zendingswerk ter zijde gezet: Broeder Pieter Weggeman, Zr. Adriana Johanna van Sleen en Zr. Adriaantje Boekhout.

Z.H.V. Bazaars

Op 5 November j.l. hield de Z.H.V. der Heldersche gemeente haar jaarlijksche bazaar in eigen vergaderzaal.

Op 22 November j.l. hield de Arnheemsche Z.H.V. een bazaar in de nieuwe zaal, Boulevard Heuvelink 179. Het is verheugend te zien, dat de zusters naarstig arbeiden, teneinde haar kassen aan te sterken, opdat zij met vernieuwde krachten kunnen voortgaan in het verleen van hulp en troost aan de armen en behoeftigen.

Jeugdwerk-bazaars

Op Woensdag 6 November werd in de vergaderzaal te Utrecht door het Jeugdwerk een bazaar georganiseerd, terwijl op 12 November d.a.v. in de zaal te Den Helder eveneens door het Jeugdwerk een bazaar werd gehouden. Bij beide gelegenheden werd door de kinderen van de Jeugdwerk-klassen een goed verzorgd programma gegeven. De artikelen, welke zij gemaakt hadden, werden te koop aangeboden, door de opbrengst waarvan de kassen der organisaties voor het werk der komende wintermaanden toereikend werden gemaakt. Elke bazaar verheugde zich in een groote opkomst en zij kunnen beiden als een goed geslaagde onderneming worden geboekt.

De Wegbanersbijl der Jeugd-Pioniers uitgegeven

Gedurende de maand November kwam het Wegbanersbijltje van de pers. Dit zijn aanteekenboekjes, welke door de jongens in de Jeugdwerk-

vereeniging worden gebruikt. Het Jeugd-Pionierswerk omvat een driejaarscursus voor jongens van 9 tot 12 jaar oud, waarvan de Wegbaners de groep voor het eerste jaar vormen. De boekjes zijn in den vorm van een bijltje en bevatten de studieplannen en werkzaamheden der Wegbaners. De prijs van het boekje is 15 ct.

Samenwerking van Z.H.V. en Genealogische Vereeniging te Haarlem

Op Woensdag, 6 November j.l., organiseerden de beide genoemde vereenigingen der Haarlemsche gemeente een programma-avond. Een groot onderdeel van het programma vormde wel de lezing met lichtbeelden over „De Geest van Tempelbouw”. Vele vreemdelingen en vrienden waren aanwezig en de avond was in elk opzicht een succes.

Overleden

HENDRIKSE. — Op 13 November 1935 overleed te Den Helder Neeltje T. H. Hendrikse, geb. Fransen, welke zuster 16 Februari 1873 te Huisduinen werd geboren. Zij werd op 24 April 1916 door Oud. P. L. Nebeker gedoopt. De teraardebestelling had op 16 November te Huisduinen plaats. Door leden der Heldersche gemeente werd lied no. 81 aan de groeve gezongen, waarna Oud. H. Visser het graf toewijdde.

FRANEKER. — Te Rotterdam overleed op 11 November 1935 Cornelia Antonia Wilhelmina Franeker, geb. Hoogendijk. Zij werd 4 Januari 1854 te Gouda geboren en op 25 April 1901 door Oud. J. Meibos gedoopt. Op 14 November vond op de Algemeene Begraafplaats Crooswijk de begrafenis plaats. In de kapel van de begraafplaats werd voor Zr. Franeker een rouwdienst gehouden.

Conferentie-Aankondiging

De halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district zal worden gehouden in de vergaderzaal der Groningsche gemeente, Poelestraat 54 en wel op 7 en 8 December. Zaterdagavond 8 uur zal »De Geest van Tempelbouw« door lezing met lichtbeelden nader worden toegelicht.

Zondag zullen er drie vergaderingen worden gehouden: om 10 uur v.m., 3 en 7 uur n.m.

INHOUD

Huwelijk en het tehuis	373		Verslag Amsterd. Conferentie	382
Jezus de Christus	376		Verslag Rotterd. Conferentie	385
Kerknieuws	380		Nieuws van de Kerk in Ned.	387
Voor jonge ogen	381		Conferentie-aankondiging . .	388

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615